

HUMANOTECA

QUE BONIC ÉS EL FRACÀS

Totes les frases que parlen del fracàs són positives, engrescadores, gairebé místiques...

“Si no fracasses no aprens a anar pel món”. “El fracàs és l’oportunitat de tornar a començar”. “Tot s’aprèn a partir del fracàs”. “Aprèn més del fracàs que no pas de l’èxit”. “L’èxit és la capacitat d’anar de fracàs en fracàs sense perdre l’entusiasme”... Vaja que a un l’hi agafen unes ganes boges de fracassar, fracassar és fantàstic.

Vull ser un gran empresari però estic a l’atur, vull lligar-me a la miss Camprodon però visc amb el cardo, m’agradaria fer metro vuitanta set però m’ensumo els pets, desitjaria ser empàtic però resulto apàtic. Coi, quina sort! Quina manera de sentir-me realitzat!

La veritat però és que a la vida normal, el fracàs és una puta merda! La societat no vol el fracàs. El rebutja amb ràbia de gos. Per por a fracassar, som el que som i ens convertim en una mitja merda anònima.

La única espècie humana que es pot permetre el fracàs, és la classe política perquè no tenen vergonya i perquè tota la culpa poden carregar-la a la oposició.

LA LLUFA

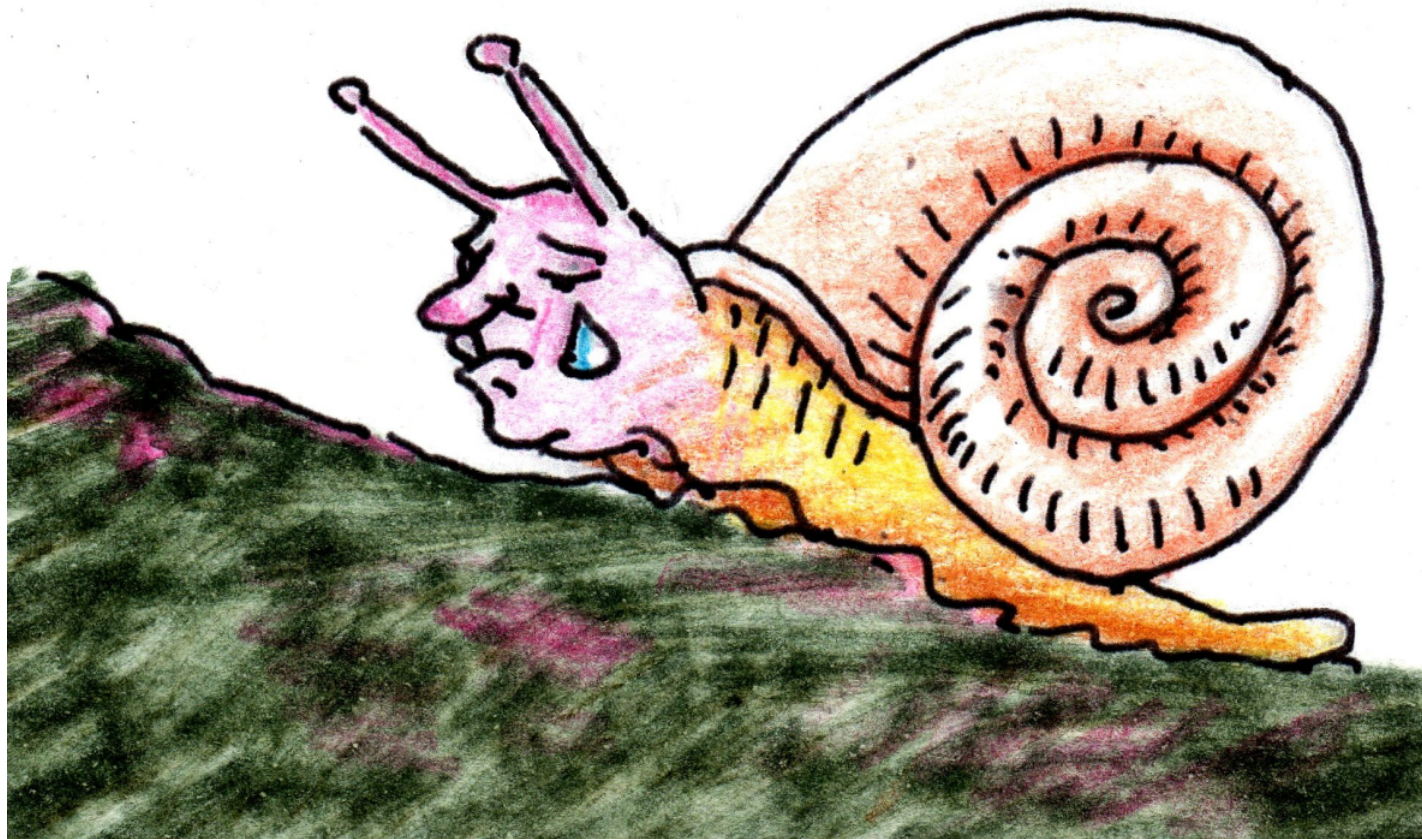
CATALUNYA ES CONFINA VOLUNTÀRIAMENT

Una de les grans notícies dels darrers temps és que la Generalitat ha aconseguit un gran èxit: Els catalanes es confinen a casa per estudiar en calma les ordres de desconfinament.

Les ordres i contraordres sobre què calia fer per evitar la progressió viral, havia provocat entre la població seriosos problemes de comportament. Molts propietaris de bars i restaurants, patien luxacions i inflamacions de tant tirar amunt i avall la persiana dels seus

Vist el panorama, les autoritats catalanes van pactar un pacte de no agressió pactada. I van dedicar-se a fer noves ordenances. Quan les noves mesures van filtrar-se a la premsa i mentre els partits pactaven despactar el pacte de no agressió, la ciutadania amb un instint nat de supervivència, es va tancar a casa. Se’ls enfot ara, que les mascaretes siguin més barates, se’ls enfot que

PROCÉS DE DESCONFINAMENT

locals. Alguns veïns s’aventuraven a sortit al carrer però en arribar al portal quedaven garratibats com les someres tossudes. Veïen l’aire lliure i els agafava un ofec. D’altres, en anar a pujar al transport públic patien rampes psicossomàtiques que els paralitzava i el conductor els havia de fer fora a petades. Molts sentien esternudar al seu voltant i avisaven una ambulància pel mòbil i demanaven ingressar a les Monges Clarisses. Més d’un pare, en veure al seu fill al balcó, l’havia llençat al buit per impedir que el nen es contagiés del virus i així fins arribar a haver-hi més ocupació als llits dels Hospitals psiquiàtrics que als dedicats al Covid.

arribin vuit milions de vacunes, se’ls enfot que es controli a la població envellida i rejuvenida. Ells a casa, calentons i lliures de pandèmia i de polítics.

Els índex de contagi des d’aleshores han baixat molt i a la gent se la veu més contenta.

Esperem de tot cor que els polítics no tornin a reunir-se... i com a premi, i motivació, els volem oferir una LLUFA.